

След 9 септември 1944 г., когато започват особено трудните му години, един от доносниците около него записва казано от критика, което звучи дисонансно, на фона на казаното дотук: „Старая се да преценя правилно обстановката и неудобствата на мъжете писатели, които днес предпочитат с мълчание да отминат миналите им връзки с мене, които всъщност според мене не съдържат нищо компрометиращо. Никога обаче не мога да запазя спокойствие, когато трябва да си спомня и да говоря за жените писателки, които навремето упорито се въртяха около личността ми, изискващи хиляди услуги – Дора Габе, Елисавета Багряна, Анна Каменова, Магда Минева и др. в изпревара искаха и получаваха ту благоволенieto на двореца, ту задгранична командировка – ПЕН клуб, ту похвални рецензии и шум около творчеството им. Това, разбира се, съм вършил в името на високи интереси на родната литература, но ми е досадно и тягостно тяхното по-късно отношение към моята личност, дело и заслуги.“¹⁸

„През тези „нови дни“ – пише Блага Димитрова – бяха изключени от Съюза на писателите старите ѝ приятели и колеги, 28 души, между които Фани Попова-Мутафова, Чавдар Мутафов, Йордан Стубел, Владимир Василев, Димитър Талев и др. Мнозина са изпратени в лагер в Белене, а други – съдени от Народния съд и разстреляни като белетристът Димитър Шишманов, син на нейния проф. Иван Шишманов; загива след кървав побой в ареста Райко Алексиев, а проф. Михаил Арнаудов е спасен от смъртна присъда благодарение на намесата на академик Николай Державин. Списъкът е дълъг. Без малко и Елин Пелин да бъде убит без съд и присъда.

Багряна е нащрек.“¹⁹

И все пак приятелство между нея и Вл. Василев продължава.

Пак от досието му се разбира, че поетесата поддържа контакти с него, че тя е една от неговите „привърженици“.²⁰

След смъртта на Цвета Ленкова²¹, редакторът на „Злато-